

หนึ่งวันพันเรื่อง

>>> “การค้นพบครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต คือ การได้เผชิญหน้ากับตนเอง”

อีฟส์ แซงต์ โลรองต์ <<<

อากาศยามเช้าๆ ช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา จะขมุกขมัวเสียเหลือเกิน บางวันฝนทำท่าว่าจะตก หรือบางทีอาจจะตกมาบ้างในบางที่ และเป็นธรรมดา เมื่ออากาศเปลี่ยนแปลง เราก็เห็นคนป่วยเป็นหวัดกันมาก คนป่วยในโรงพยาบาลก็วักไขว่ ว้าวุ่นกันไป การเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วเหมือนอากาศที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เดี่ยวร้อนเดี๋ยวหนาวเดี๋ยวฝน คนที่อ่อนแอไร้ภูมิก็มีอาจจะต้านทานได้ เฉกเช่นเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกที่รวดเร็วทุกวินาที **มีเรื่องราวหนึ่งวันพันเรื่อง** สามารถที่จะทำให้เราพลาดพลังผลออกไปได้ง่าย ยิ่งในโลกที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลที่กังวลอยู่ในจิตใจของผู้คนตลอดเวลา ปีศาจในตัวเราก็พร้อมจะลุกขึ้น มาทำให้จิตวิญญาณเราชวนเซ เกล็ดไถลไปไกลจากจุดยืนได้

หลายครั้งเราก็ตกอยู่ในสภาพ **“รู้แต่ทำไม่ได้”** พอเกิดเรื่องความวิตกกังวล ก็มีความรู้วิธีลดความวิตกกังวล แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มยังไง หรือลองทำอยู่ แต่ก็ไปไม่รอด ใช่หรือไม่ **สิ่งที่สำคัญมากกว่าวิธีการจึงเป็นความเข้มแข็งของจิตใจ** เรา

จำเป็นต้องมีภูมิต้านทานที่ไม่กลัวและยอมแพ้กับอุปสรรคอะไรเลย แม้ว่าเรื่องนั้นจะหนักหนาสาหัส เราต้องผ่านมันไปให้ได้ คนเราไม่ได้อยู่ค้ำฟ้า และไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า แม้ในวันข้างหน้าไม่มีเราจะมีใครพูดถึงเราเช่นไร เราก็ไม่ได้ยินถึงมันอยู่ดี

ในความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดจากมนุษย์ได้สร้างขึ้นมานิยามกันขึ้น สมมุติที่เป็นสิ่งแทนขึ้นมา อะไรจริง อะไรเท็จ ทุกอย่างล้วนถูกตั้งค่าขึ้นจากมนุษย์ทั้งสิ้น วันนี้เราเป็นอะไร วันข้างหน้าเราเป็นใคร ไม่สำคัญ เราารู้สึกแล้วว่า **เรามีความสุขกับอะไรเราก็แค่ดำเนินชีวิตไปตามสิ่งนั้น** แล้วเราจะเติบโตขึ้น เพราะถ้าเรากังวลกับสิ่งที่มันยังมาไม่ถึง บางครั้งการที่เราละเอียครอบคอบมาก

เกินไปกับมันทำให้เราไม่กล้าก้าวออกมาจาก Comfort zone เราอาจจะพลาด บางเรื่องราวที่สอนประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่ให้กับเรา รอบคอบกับสิ่งที่เราดำเนินอยู่ อะไรจะเกิด ก็แค่ปล่อยมันไป แล้วตั้งหลักใหม่ ผ่านมันไปให้ได้ แล้วเราจะเติบโตขึ้นทั้งใจและกาย

ลาตัวหนึ่งแบกสัมภาระอันหนักอึ้งไว้บนหลัง

“หลีกทางไป เจ้าลาสกปรก” ม้าทหารตวาดไล่ด้วยเสียงอันดัง

ลาจึงหลีกทางให้ พลังเผ่ามองดูม้าทหารผู้งามสง่าอยู่ในเครื่องประดับเต็มยศอย่างโก้หรูนั้นเยื้องย่างผ่านไป เมื่อย้อนมองดูตนเองแล้วลาก็ได้แต่นึกอิจฉาในลาภยศของม้าทหาร แต่ทว่า หลังจากม้าทหารได้รับบาดเจ็บในสนามรบและมีอาการออกสนามได้อีก

มันก็ถูกส่งมาทำงานหนักในไร่ในนา ต้องลากเกวียนที่บรรทุกสัมภาระหนัก ๆ ทุกวันอย่างตรากตรำ ลามองอดีตม้าทหารอย่างเวทนาและเข้าใจชีวิตได้มากขึ้น (นิทานอีสป)

เราล้วนต่างกลัวความเปลี่ยนแปลง **กลัวความไม่สำเร็จ** กลัวการผิดหวัง กลัวคนไม่รักไม่นับถือ **ยามมีชื่อเสียง มีอำนาจ มีทรัพย์สินเราก็ผยองพองชน** ทั้งหลายทั้งปวงมันเป็นจุดอ่อนที่หลอนหลอกเรา เหมือนเงาปีศาจที่ตามไปทุกที่และพร้อมที่ลุกขึ้นมาถึงคู่เรา ทั้ง ๆ ที่เรารู้ดีว่าเรามีเทวดาประจำตัวอยู่แต่เป็นเราเองที่กักขังเทวดานั้นให้อยู่นิ่ง ๆ เพราะความหลงใหลในปีศาจที่น่าจะเหยียนมากกว่า เรามาปลุกเทวดาให้มาอยู่กับเรา ให้มาช่วยขับไล่ปีศาจในตัวของเราออกไป เพื่อเราจะได้มีภูมิ แม้ว่าวันหนึ่งเราต้องพบเจอเรื่องราวมากมาย ก็มีอาจจะทำอันตรายเราได้.....

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>